

Zofota Andreea

An I, EN-JA

Deși au trecut deja aproape 4 luni de la îmbarcarea în avionul pe ruta Cluj-Napoca – Londra, țin minte cu exactitate impresia că pur și simplu călătorisem în timp, având în vedere că ceasul avea să fie dat cu 2 ore înapoi. La ora 6 dimineața, eu și cu colega mea, care avea mare temere de a zbura, ne-am luat inima în dinți și am pornit pe drumul către o lume total necunoscută, dar care promitea mult.

Odată trecuți de Canalul Mânecii, pământul fusese brusc acoperit de o plapumă groasă de nori, ca și cum ar fi vrut să amplifice efectul de mister și obscur ce deja începea să ne copleșească, nu doar să ne reamintească de capricioasa vreme britanică. Zborul a fost lin, controlul din aeroport a mers strună, însă noi nu ne liniștiserăm încă, deoarece aveam un autobuz de prins către Norwich, asigurat de către Universitatea East Anglia, sau UEA pe scurt. Cu toate acestea, ne-am permis să facem un scurt „sightseeing” prin centrul Londrei, absorbind din priviri tot ce ne ieșea în cale: autostrăzi nesfârșite, zgârie-nori, magazine scumpe, oameni de toate soiurile inundând străzile, Ochiul Londrei, autobuze roșii, cabine de telefon, tot ceea ce îmi inchipuisem cu privire la această metropolă fiind adevărit.

Întâlnirea cu reprezentanții UEA și cei în grija cărora aveam să ne lăsăm pentru următoarele săptămâni a avut loc la aeroportul Heathrow, unde realizasem că erau mai mulți studenți decât mă așteptam, care participau la celelalte module din cadrul International Summer School, cum ar fi Law and Religion, Creative Writing sau Global Media and Communications Law. Participanții de la modulul nostru, Japan Orientation, erau însă cei mai numeroși, în total 15. Chiar dinainte de a ne porni înspre Norwich, eu și Andreea ne-am împrietenit cu două studente din Polonia, care și ele purtau același prenume: Klaudia.

În ceea ce privește așteptările mele de la orașul în sine, nu puteam spune că aveam vreo idee prestabilită sau că mă informasem din timp despre el. Acest fapt îmi stârnea curiozitatea nespuse de mult și eram nerăbdătoare să mă stabilesc în cameră și să încep să explorez. Amuzant, căci odată ajunsă în campus, m-am lăsat toropită de oboseală și tot ce voiam era să fac un duș și să mă pun la somn. Până atunci, am primit cheia de la camera proprie și de la apartamentul în care se afla, apartament ce cuprindea 8 camere și o bucătărie comună, dotată cu toate ustensilele de bucătărie esențiale și un fier și o masă pentru călcat. Ni s-au înmănat o grămadă de pliante și hârtii cu programul nostru, cât și câteva noțiuni introductive în ceea ce implica viața de student la UEA, care aveau să-mi ghideze viața în acea lună. Am aflat că în camerele noastre se făcea curat aproape zilnic, cu excepția weekend-urilor, și că de noi depindea doar ordinea în cameră și din frigiderule la comun. Ce poate să vrea un student mai mult de atât?

În dimineața celei de-a doua zi, trăgând draperia, m-am trezit cu o adevărată surpriză. Fiind la parter, chiar în dreptul geamului meu se

vedeau doi iepuri pascând de zori. Ceea ce nu știam de fapt era că aveam să mă trezesc astfel aproape în fiecare dimineață, căci complexul universitar era suprapopulat de iepuri, implicit transformându-i într-o emblemă a orașului.

Micul dejun din acea zi a fost servit într-o sală de conferințe, în care ne adunaserăm studenți din toate colțurile lumii: Statele Unite, Australia, China, Hong Kong, Japonia, Singapore, Brazilia, Egipt, Belarus, Slovacia, Ungaria, Spania sunt câteva din care reușisem să rețin din prima. După masă s-a organizat un joc prin care începeam să ne cunoaștem între noi, iar mai târziu am luat parte la turul campusului și al orașului. A fost o zi extrem de călduroasă, cum a fost de altfel întreaga lună iunie, care a fost extrem de anormală pentru britanici. Cu toate acestea, am reușit să ne acomodăm cu pălării și destulă cremă de soare și să ne bucurăm de ceea ce avea de oferit orașul Norwich, un loc cum nu se poate de încântător și plin de viață, cu un ambient de cetate medievală datorită castelului din inima orașului. Un alt punct de interes este piața centrală, viu colorată și diversificată în opțiuni, de la condimente orientale la haine pe care ei le consideră demodate, de la teancuri de casete și vinyl-uri la felurite obiecte de colecție.

Străduțele ce împrejmuiesc această zonă ascund numeroase localuri chic și magazine de

toate soiurile, fiind practic imposibil să nu găsești ceva pe placul tău, indiferent de ce ai nevoie. Orașul are două mari catedrale, în jurul cărora am descoperit clădiri de o arhitectură deosebită și ale asemeni unor ilustrate din cărți cu povești, precum și priveliștea fermecătoare a râului ce străbate Norwich.

În acea seară am fost invitați să cinăm la un hotel renumit din oraș, The Maids Head Hotel.

Abia atunci am reușit să inițiem conversații mai lungi cu colegii noștri, care erau curioși de altfel să ne vadă reacțiile la cina în stil englezesc ce ne-a fost servită, precum eram și noi. Pieptul de curcan pe care îl comandasem fusese servit într-un sos nemaîntâlnit de mine până atunci și pe care probabil nu-l voi mai întâlni de acum încolo, fiindu-mi imposibil să-l compar cu ceva familiar. O masă memorabilă, într-adevăr.

Până să începem cursurile propriu-zise, am avut parte de un tur al bibliotecii UEA, care ne-a fost pusă la dispoziție pe durata întregului program, pe lângă toate bibliotecile online la care acces gratuit orice student în UK. Următorul tur a fost al Institutului Sainsbury, unde s-au desfășurat câteva dintre cursuri și unde dispuneam de biblioteca Lisa Sainsbury, axată pe cultura și artele japoneze din orice perioadă istorică.

În acea seară ne-am deplasat către unul din cele mai mari supermarketuri din Norwich, Morrisons, pentru a ne face proviziile săptămânii, dar și pentru a profita de varietatea de opțiuni culinare pe care le aveam la dispoziție într-o țară multiculturală. Într-adevăr, nu exista ingredient sau băutură pe care nu ai fi putut-o găsi acolo, ceea ce mi-a oferit prilejul să experimentez cu câteva alimente importate din Japonia, precum supa udon instant sau băutura acidulată Ramune.

Cea de-a patra zi în Regatul Unit marca începutul oficial al cursurilor din cadrul modulului Japan Orientation, printr-o prezentare oferită de către Jennifer Coates despre Japonia mediatizată din timpul celui de-al Doilea Război Mondial și actualitatea acestei teme. Conștientizarea impactului acestui război asupra țării nipone a fost un element-cheie în această prezentare, fiindu-ne prezentate imagini șocante cu realitatea consecințelor postbelice. De

altfel, această temă a fost trecută prin toate spectrele spațiului media, de la portretizarea acesteia în ziare și filme la anime și manga. Ceea ce știam despre genul *shōjo* până atunci a fost schimbat radical, căci de fapt și de drept personajul tânăr feminin a jucat un rol esențial în crearea unei imagini afective a războiului, fiind în același timp un simbol al păcii, dar și al suferinței ca urmare a înfrângerii. Acest prim curs m-a inspirat să fac un studiu pe tema personajului *shōjo* în domeniul studiilor de gen și cum influențează acesta imaginea femeilor japoneze în actualitate, acest studiu constituind baza lucrării mele finale prezentate la sfârșitul programului.

După-amiaza am fost în cinematograful din centrul orașului pentru a viziona un film tip documentar despre compozitorul Ryuichi Sakamoto și impresiile sale de după dezastrul de la Fukushima din 2011. Pot spune că niciodată n-am plâns la un film în primele 15 minute până să vizionez această producție, deoarece momentul în care renumitul artist a cântat la un pian afectat de tsunami m-a emoționat profund într-un mod aproape inexplicabil. Sunetul grav pe ritmul unei melodii care ulterior aflasem că făcea parte din coloana sonoră a filmului *Merry Christmas, Mr. Lawrence* mi-a declanșat un moment de slăbiciune de care nu m-am putut feri, în ciuda faptului că eram într-o sală de cinema. De altfel, viața compozitorului este cu atât mai inspirațională, acesta fiind bolnav de cancer orofaringian.

Următoarele cursuri din prima săptămână s-au desfășurat într-o sală de clasă interesantă, în care băncile nu erau poziționate tradițional, ci în semicerc, astfel încât să permită interacționărilor profesor-student și student-student să se desfășoare cât mai natural, acestea constituind baza tuturor cursurilor la care am participat. Anime și manga în media au fost temele dominante din această săptămână, unde am avut ocazia să-mi exprim opinia față de aceste subiecte, dar și să aud părerile colegilor mei. Profesorul juca adesea rolul unui

mediator între studenți în detrimentul rolului de lector, ținând cont de orice idee pe care o sugeram.

Când nu aveam cursuri, aveam mult timp liber la dispoziție, pe care îl puteam folosi studiind, explorând împrejurimile sau pur și simplu relaxându-ne. Eu am ales adeseori să fac plimbări prin campus, alături de alți colegi, reușind să-mi fac printre cele mai plăcute amintiri cu ei. Campusul cuprinde o varietate nemaipomenită de facilități: spălătorii, cafenele, o cantină pe două etaje, o librărie, bancă, două baruri studentești, un muzeu al artelor contemporane și mult, mult spațiu verde. Pe lângă zona centrală se află un lac artificial bogat în floră și faună, unde oameni diverși, nu numai studenți, alegeau să-și plimbe câinii sau să facă jogging. Cu camera foto mai mereu după mine, am reușit să capturez imagini pe care în România nu am avut prilejul să le fiu martoră, ceea ce m-a făcut să realizez că acolo studenții și locatarii dimprejurul universității sunt într-o comuniune directă cu natura. Am descoperit cărări cu adevărat mistice, ce străbăteau mlaștina unui râu afluent, am întâlnit un spațiu deschis populat de măgăruși prietenoși și am urcat pe cel mai înalt deal din campus pentru o priveliște ce ne-a tăiat respirația.

La sfârșit de săptămână, eu împreună cu un grup de colegi am decis să facem o excursie independentă la Cambridge, unul dintre cele mai renumite orașe universitare din lume. Am avut parte de un moment neplăcut, când am încercat să vizităm vestitul King's College, dar eu și o prietenă din Singapore am fost oprite la poartă fiindcă nu aveam bilet, deși restul grupului intrase fără probleme. Doi colegi s-au întors după noi, dar au avut și ei nenorocul de a rămâne pe dinafară cu noi. Am fost astfel forțați să plătim 6 lire doar ca să rămânem uniți cu grupul, ceea ce ne-a amăgit puțin. Însă aveam să dăm aceste gânduri uitării odată ce am început să explorăm grădinile universității, cu adevărat uimitoare. Odihnindu-ne pe peluza uneia dintre acestea, am început să prind gustul stilului de viață al studentului din Cambridge. În mod întâmplător, am dat de muzeul orașului Cambridge, care semăna mai mult cu o casuță rustică, în care se aflau diverse obiecte de uz obișnuit de câteva secole vechime. Ce m-a impresionat la acesta a fost mansarda, unde era o cameră de copii plină cu jucării învechite, dar stilate, de la căsuțe pentru păpuși pline de detalii la cubulețe și cărți împrăștiate, cu pagini decolorate.

Orașul acesta a continuat să mă surprindă când am dat peste un om care cânta la chitară dintr-un tomberon, sau alt om care cânta la valize și cutii pe post de tobe. Pe lângă aceste ciudățenii, oamenii din jur continuau să își vadă de treburile, făcându-mă să realizez că astfel de acte sunt la ordinea zilei acolo.

O nouă săptămână de cursuri începea, iar subiectele abordate se diversificau. Ziua de luni a fost marcată de continuitatea cursurilor de istorie modernă a Japoniei, în care ni s-au prezentat 150 de ani de istorie plină de urcușuri și coborâșuri. Pe lângă asta, cursurile despre relațiile internaționale ale Japoniei, literatură, caligrafie și chiar business mi-au oferit oportunitatea de a cerceta domenii ce nu mă privesc și de a descoperi perspective total noi mie, prin activitățile ce impuneau

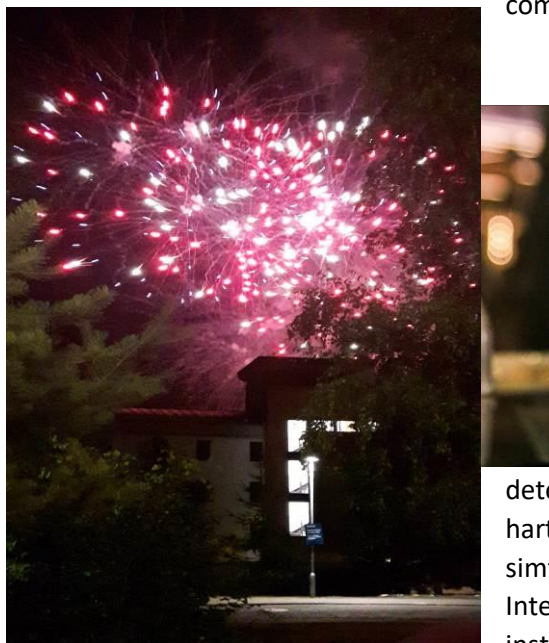
atât implicarea individuală, cât și cea de grup. Un curs memorabil a fost cel de literatură, în care ni s-au împărțit extrase din texte literare despre populația Ainu din Hokkaido și ni s-a cerut să ne exprimăm opinia despre ele. Faptul că această populație era totalmente neînțeleasă până când autorii acelor jurnale de călătorii aveau să interacționeze cu ei m-a iluminat în multe privințe, făcându-mă să înțeleg în profunzime anumite concepte literare.

Pe parcursul săptămânii, am avut parte de două activități extracurriculare, prima dintre ele fiind plimbarea pe o barcă cu aburi, de-a lungul unui râu din Norfolk. Am fost serviți cu un bufet constituit din specialități de brânzeturi, baghete de pâine proaspete și tarte de căpșuni delicioase, în timp ce admiram bancurile de-a lungul râului, pe care erau construite case, fiecare cu barca ei. Acum studenții erau cât se poate de vioi, reușind să inițiem un subiect de discuție ce ne-a atras pe toți în conversație.

Imediat a doua zi am vizitat într-o excursie Londra și câteva puncte de interes pentru studiul nostru, și anume muzeul Victoria and Albert și galeria Japan House. Acolo am avut ocazia să admirăm expoziții de artefacte japoneze, dar și obiecte de artă din toate colțurile lumii, ceea ce m-a făcut și mai mult să admir cultura japoneză la rangul său internațional.

De altfel, eu și colega mea, Andreea, ne-am plănuțit să mergem în Londra încă o zi pentru a savura mai mult din experiența londoneză. După ce am reușit să ne procurăm bilete la metrou de o zi, aveam practic orașul la picioare. Dar, cum este imposibil să le faci pe toate într-un timp atât de scurt, ne-am decis să vizităm vestitul muzeu Madam Tussauds, alături de acvariul Sea Life din inima Londrei. Pe lângă acestea, am traversat și Regent's Park și arhiaglomeratul pod Westminster, alocându-ne și timp pentru cumpărături în centrul comercial din Stratford.

În cea de-a treia săptămână am revizitat Cambridge, de data aceasta împreună cu tutorii noștri. Ca scop principal al excursiei am avut prilejul de a accesa o zonă restricționată a bibliotecii Cambridge, unde Laura Moretti a împărțit cu noi o parte din colecția ei personală de manuscrise japoneze, hărți și pergamente, cărți cu pilde și scrisori de dragoste. Aveam posibilitatea de a răsfoi aceste manuscrise extrem de fragile, cu condiția de a ne fi spălat bine pe mâini și de a nu atinge părțile tipărite ale foilor de hârtie pentru a evita deteriorarea lor. În mijlocul sălii era întinsă pe o masă harta timpurie a capitalei Edo, moment în care m-am simțit profund onorată să am ocazia de a fi acolo. Interesant este că scrisorile de dragoste veneau cu instrucțiuni separate de descifrare, ele fiind asemeni unor opere de artă tainice. Imediat după această activitate, ne-am îndreptat pe jos spre centru, unde am servit prânzul la un restaurant cu specific japonez, mai exact o porție de pui katsudon cu orez și legume. Apoi am vizitat muzeul Fitzwilliam, unde erau expuse felurite obiecte de ceramică de origine japoneză, precum și din alte țări asiatice și europene.

În acea săptămână s-a desfășurat unul din cursurile mele preferate, în care s-a discutat despre filmul de animație *Miss Hokusai*, un film inspirat din viața fiicei renumitului pictor de ukiyo-e. Pe lângă discutarea câtorva scene semnificative și producția lor, ne-a fost prezentat afișul publicitar al filmului de care ne-am legat pentru a evidenția câteva tehnici de promovare media a filmului. În plus, a avut loc seara de gastronomie internațională, în care reprezentanții fiecărei țări se adunau pentru a găti feluri de mâncare caracteristice zonei din care provin și pentru a le prezenta celorlați. Eu și Andreea, cumva lipsite de creativitate și de resursele pe care le aveam atât de la îndemână acasă, ne-am prezentat cu o farfurie de mămăligă cu smântână, șocând cumva peisajul de platouri cu feluri pe bază de orez, paste, cartofi sau pâine. Mulți colegi au fost depășiți de gustul "texturat" al mămăligii, dar asta nu ne-a împiedicat să simțim mândria de a ne putea bucura de propriile noastre obiceiuri și de a aprecia în esență de unde provenim. Am putut profita de ocazie să savurăm rulouri cu Vegemite, fairy bread, cheesecake american, musaca în stil egiptean, kabanos și pierogi.

Weekendul a fost cu adevărat palpitant, când m-am înscris la o excursie în Cramer, cel mai nordic oraș din Norfolk și un punct de atracție turistic pentru plimbările cu barca pe lângă plajele cu foci leneșe, dar șirete. Această mini-croazieră a fost urmată de un prânz cu fish and chips pe faleza orașului și de o plimbare pe plaja sa pietrosă și prin centrul presărat cu magazine vintage.

În ultima săptămână, focusul a fost pe redactarea eseurilor noastre și pe pregătirea prezentărilor ce aveam să le ținem la final. Am continuat însă să merg la cursuri, unde am avut și prilejul să stăm de vorbă cu ministrul Shinichi Iida. Un alt curs interesant a fost cel susținut de Vicky Young, care ne-a vorbit despre literatura din Okinawa și mediul în care aceasta este compusă. În primul rând, ne-a oferit un istoric al insulelor Okinawa și relația tensionată cu SUA care creează probleme localnicilor, iar în al doilea rând, lecturând un scurt fragment de operă literară a unui autor din Okinawa, ne-am putut da seama cum acest tip de literatură neconvențională poate reflecta viziunile autorilor de a separa trecutul tragic de viitorul de care ei sunt responsabili să-l formeze.

Ziua deadline-ului a sosit, iar prezentările au decurs cum nu se putea mai bine. Deși unii eram mai emoționați decât alții, am reușit să impresionăm reprezentanții fundației Toshiba care ne-au sponsorizat aceste burse. Prezentarea

mea, care nu a avut legătură cu eseul, a fost despre haiku și motivele sale estetice, ceea ce i-a făcut îndestul de curioși pe cei de față încât tutorii ne-au îndemnat să compunem propriile noastre haiku-uri, pe care mai apoi le-am recitat la festivitatea de încheiere.

În seara respectivă am sărbătorit printr-o cină specială cu toți invitații la un restaurant japonez din Norwich, unde am așteptat 3 ore meritate, căci mâncarea a fost excepțională, totul fiind

proaspăt preparat. Aici am avut ocazia să experimentăm cu feluritele opțiuni de băuturi importate în timp ce puteam discuta cu profesorii organizatori despre ce planurile noastre de viitor ce implicau cunoștințele dobândite de-a lungul programului. Mi-am petrecut restul serii alături de prietenii pe care mi i-am făcut și pe care nu-i voi uita niciodată, oricât de departe s-ar afla ei acum.

Un moment cu adevărat emoționant, deși informal, a fost în noaptea dinaintea plecării noastre, când ne adunaserăm câțiva în bucătăria comună pentru a mai petrece câteva clipe împreună. Deodată, un coleg chinez, poreclit Henry, ne-a dedicat un cântec popular chinezesc pe care l-a cântat chiar el, care ne-a atins pe toți în parte. Aveam să ducem dorul acelor momente, iar acum realizez cel mai bine asta. Am învățat lucruri pe care nici nu mi le imaginam să le învăț vreodată, am fost în locuri complet noi și idilice, am cumpărat suveniruri pe care nu le mai găsești nicăieri, iar oamenii pe care i-am întâlnit sunt unici în lume. Toate aceste experiențe sunt de neînlocuit, iar dacă se va întâmpla să revin în acele locuri, amintirile vor năvăli, dar nu se vor mai întoarce. De aceea sunt profund recunoscătoare pentru oportunitatea pe care am avut-o, căci nimic din ce am trăit până atunci nu s-a putut compara cu experiența mea în Norwich.

